

VINCULUM

Řím 30. 01. 1999.

Draží bratři a sestry,

Ještě štěstí, že mi funguje trochu svědomí. Chtěl jsem Vám napsat na vánoce, ale nebyl čas. Měl bych plno věcí i nyní, ale není čas. Až pak do toho vstoupila zpráva o smrti Mons. Vorlíčka. Čili Vinculum Missarum. A já mám zapsáno někde v podvědomí, že je tu povinnost takovouto událost oznámit, aby všichni vinkulisté za něho obětovali mši sv., že bych jinak všechny ty mše sv. musel sloužit za trest sám, protože jsme se k tomu zavázali (kdo asi takhle jednou rozhlásí mou vlastní smrt? - ale to je detail).

Takže Mons. Vorlíček zaměnil svatopetrskou baziliku za přebývání s Pánem. Měl na to už právo, bylo mu - zde z Prahy je těžké to zjistit, ale nebylo to daleko od devadesátky. Kdo pobýval v Římě, jistě se na něho pamatuje, my starší dokonce na to, jak se v Římě objevil jako mladistvý kněz brněnské diecéze, který prý rozvážel na motocyklu (dovedete si to představit?) pastýřské listy na přelomu let padesátých. V Římě se dal na kanonické právo, dostal se na Svaté Officium, kde se modlival breviář s poloslepým kardinálem Ottavianim, stal se beneficiátem a ceremonářem (na tom si zakládal, a byl tak šťastný, když se v této funkci mohl ukázat biskupovi Skoupému) ve svatopetrské bazilice, později dožrál na kanovníka a zdědil byt s „perpetuou“ zvanou Tosca. Měl srdce více než dobré, byl vždy ochoten pohostit, pomoci, stát se užitečným. Naposled jsme ho viděli při podzimní návštěvě „ad limina“, přišel nás dirigovat do svatopetrské sakristie, ale byl už jako věchýtek. Pro svou dobrotu si naše mše sv. i modlitby jistě zaslouží, a jako nám pomáhal v Římě (nikdo z nás neskončil v karcerech Sv. Officia), bude nám jistě pomáhat i „shora“. Dík, otče Františku!

A zde na této rozkošné planetě? Protože tu platí biologické zákony, pomalu ale jistě stárnem. A protože tu platí i Boží láska a vyvolení, dozráváme a bližíme se shledání s Pánem. „Exspectantes beatam spem.“ Což není fráze, ale oblažující očekávání. Přitom se stává, že si někdo jde třeba na pár dní odpočinout do nemocnice anebo se učít, jak to vypadá, když mu něco chybí, aby uměl snáze těšit druhé. Svatý otec nám ovšem ukazuje, že zrovna ve stáří můžeme vydat nejhodnotnější plody, a tak není důvod k tomu, abychom ztráceli dobrou náladu (zde v Česku je to nyní móda - ta ztráta dobré nálady - aspoň na poli politickém).

Naše duchovní správa v cizině nemůže nereagovat na změnu situace. Někde se hroučí, jinde nabývá na síle. V poslední době jsme získali několik mladých kněží pro naše obce v Evropě (např. Frankfurt, ale není stále ještě plně obsazen Mnichov). S napětím očekávám, jak to dopadne v Londýně, kde neúnavnému P. Langovi přijel znovu pomoci P. Pazderka. Do Paříže jezdí občas P. Med ze Želiva, zkrátka nechceme to balit, protože zvláště do velkých evropských center přichází nyní mnoho mladých lidí, kteří tam někdy najdou Krista snáze než doma za pečí. O to se stará pečlivě můj vikář Mons. Kučera. Olomouc nám dala kněze pro Austrálii, kde to začlo nanovo. Brno posílá kněze, zatím dva, do USA, kde to řídí z Kalifornie Mons. Esterka. Jednoho dalšího kněze nám snad v létě ještě poskytne pan biskup ostravsko-

opavský. Je potřeba zajistit New York a zvláště Chicago, kdysi druhé největší české město na světě. Já sám se tam právě nyní chystám, abych to před svou rezignací (v září mně bude už 75) dal co nejvíc do pořádku. Litoměřice nám (za jednoho kněze, kterého jsem musel získat v Polsku) poskytly kněze pro Toronto v Kanadě, kam tím přišla také nová míza. Ony totiž některé ty zahraniční farnosti jsou živější než lecjaká farnost na české (tedy ne moravské) poušti.

A co dalšího? Jaký bych to byl farář, kdybych nenastavoval ruku pro peníze. Tentokrát jde o uctění naší svaté Anežky o desátém výročí její kanonizace, při které, jak se všichni pamatujeme, pořádně zamíchala našimi dějinami. Mistr Makarius Tauc, který namaloval obraz pro její svatořečení, tvoří nyní obdobný obraz pro pražskou katedrálu. Bude to obraz důstojný této světice, ne nepodobný tomu ze svatořečení, malovaný prý technikou, kterou používal známý Mistr Teodorik na Karlštejně. Někde už sbírka začala, ve vlastech českých ale je t.č. více povodní než přílivu kapitálu, a tak nějakou finanční pomoc potřebujeme i od Vás. Kdybyste ze sbírek, které uskutečníte ve Vašich obcích, poslali peněz příliš moc (nejlépe by snad bylo šekem na mé jméno), hodí se nám pro kanonizační proces kardinála Berana, který se pěkně rozjíždí. K tomuto Vinculu přikládám páně kardinálův obrázek, další rád pošlu v libovolném počtu těm, kdo si o něj napíší. Tedy peníze ano, ale ještě víc než peníze potřebujeme lidi hluboké víry, kteří by si dovedli na přímluvu otce kardinála vyprosit zázrak. Budou toho naši Čecháčci s to? Já jsem přesvědčen, že ano, je jenom třeba trefit na toho pravého, a ten třeba žije zrovna u Vás. Ze všeho nejvíc je ovšem třeba se modlit za kněžský a řeholní dorost. Většina kněží je ve věku, kdy se odchází, a kdo přijde na jejich místa? Pan kardinál Beran říkával: „No, modleme se a doufejme!“ Myslím, že je potřeba opravdu obojí. I to doufejme. Cožpak jsme ne dost zažili, že ruka Boží není zkrácena?

A tak s radostnou nadějí vstupujme do roku zasvěceného dobrotivému Bohu Otci. Pán je blízko.

V jeho lásce „trvám“ (jak psával Mons. Bezdíček)

Váš

Jaroslav Škarvada